

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς

Αὕτη ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Ἀντωνίου ἀπὸ κάποιον χωρίον, εἰς τὰ σύνορα τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, γέννημα γονέων χριστιανῶν, Ἀγάθωνος καὶ Πολιτείας ὀνομαζομένων, οἱ ὅποιοι, πληροῦντες προθυμερὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, δὲν ἔκαμναν παιδιά, ἐπαρακαλοῦσαν δὲ πάντοτε τὸν Θεὸν νὰ τῶν δώσῃ τέκνον. Ὁ δὲ Δημιουργὸς Θεὸς τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτῶν ποιῶν, τῶν ἔδωκε τὴν χάριν καὶ τὴν ἐγέννησαν τὴν ἕκτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος καὶ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα τὴν ὀνόμασαν Παρασκευὴν. Αὕτη δὲ ἀπὸ τὰ μητρικὰ σπάργανα ἀφιερώνουσα τὴν ἑαυτὴν τῆς τοῦ Θεοῦ καὶ παιδευομένη καὶ νουθετούμενη ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς, σχολάζουσα παντοτινὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ ἐκμαθοῦσα τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ ἀναγινώσκουσα πάντοτε τὰς Ἱερὰς Βίβλους, ἀποθανόντων τῶν γονέων τῆς, διαμοιράζουσα ὅλα τῆς τὰ ὑπάρχοντα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ κόπτουσα τὰ μαλλία τῆς καὶ ἐνδυθεῖσα τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἐβγήκε κηρύττουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἔσυρε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν θεογνωσίαν. Κάποιοι δὲ Ἰουδαῖοι τὴν ἐκατάβαλαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἀντωνόνιον, λέγοντες, ὅτι κάποια γυναῖκα ὀνόματι Παρασκευὴ κηρύσσει Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας, τὸν ὅποιον ἐπροσήλωσαν οἱ Πατέρες μας εἰς τὸν Σταυρόν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσταξε νὰ τὴν φέρουσιν ἔμπροσθέν του, ὁ ὅποιος βλέποντάς τὴν, ἐθαύμασε διὰ τὴν φρονιμάδα τῆς καὶ τὴν εὐμορφίαν τῆς. Λέγει τῆς λοιπὸν: «ἂν μοῦ καταπεισθῆς καὶ κάμῃς θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, θέλεις κληρονομήσεις πολλὰ χαρίσματα, εἰ δὲ καὶ δὲν καταπεισθῆς, θέλω σὲ παραδώσει εἰς πολλὰς τιμωρίας». Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν μὲ λογισμὸν στερρότατον: «Μὴ γένοιτο νὰ ἀρνηθῶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου, θεοὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅπου δὲν ἔκαμαν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, νὰ πᾶσιν εἰς ἀπώλειαν». Ὁ δὲ βασιλεὺς, ζέωντας πολλὰ ἀπὸ τὸν θυμὸν, προστάζει νὰ βάλουσι μίαν περικεφαλαίαν σιδηρὰν πυρωμένην εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς μάρτυρος, τὸ ὅποιον ἔστοντας νὰ γένη, ὑπὸ θείας δρόσου ἔμεινεν ἀβλαβῆς. Διὰ τοῦτο τὸ θαῦμα εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν ἐπίστευσαν πολλοὶ εἰς τὸν Κύριον. Ἐπειτα προστάσει νὰ ἐκκαυθῆ δυνατὰ ἕνας λέβης χαλκοματένιος γεμάτος ἀπὸ λάδι, καὶ πῖσσαν, καὶ νὰ βαλθῆ εἰς αὐτὸν, τοῦ ὁποίου γενομένου ἡ Ἁγία ἔβλεπέ τον καὶ ἔστεκεν εἰς τὴν μέσην δροσιζομένη. Βλέποντάς τὴν δε ὁ βασιλεὺς εἶπε: «Ῥάντισέ με ἀπὸ τὸν λέβητα, ὦ Παρασκευὴ, διὰ νὰ γνωρίσω ἄρα ἢ πῖσσα καὶ τὸ λάδι καίει ἢ ὄχι». Ἡ δὲ Ἁγία γεμίσασα τὰς χεῖρας τῆς ἀπὸ τὸν λέβητα ἔρ-

ριψε κατά πρόσωπα τοῦ βασιλέως καὶ παρευθὺς ἐτυφλώθησαν αἱ κόραι τῶν ὀμματίων του, καὶ ἐφώναζε μὲ μεγάλην φωνὴν λέγωντας: «Ἐλέησόν με, δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ δώσ μου τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ θέλω πιστεῦσαι εἰς τὸν Θεὸν τὸν ὁποῖον ἐσὺ κηρύσσεις». Καὶ ἀναβλέποντας παρευθὺς ἐπίστευσεν αὐτὸς καὶ ὅλοι ὅπου ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του καὶ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ δὲ Ἁγία ἐβγαίνουσα ἀπ’ ἐκεῖ, ἐπῆγεν εἰς ἄλλας πόλεις καὶ κώμας κηρύσσουσα τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Εἰσεβαίνουσα δὲ εἰς ἄλλην πόλιν, τῆς ὁποίας ἦτον βασιλεὺς κάποιος Ἀσκληπιὸς, ἐφέρθη πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπικαλεσαμένη τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ σφραγισαμένη τὴν ἑαυτῆς μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὠμολόγησεν ὅτι ἦτον χριστιανὴ, καὶ ἀνεκήρυξε τὸν Χριστὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Εἰς τοῦτο ταραχθεὶς ὁ βασιλεὺς τὴν ἐπέμπε πρὸς κάποιον δράκοντα φοβερῶτατον ὅπου ἐφώλευεν ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, τοῦ ὁποίου κατὰ συνήθειαν ἐδίδασι νὰ τρώγη ἐκείνους ὅπου ἦσαν καταδικασμένοι εἰς θάνατον. Ἐπειδὴ δὲ ἐπαρεστάθη ἡ Ἁγία εἰς τὸν τόπον ὅπου ἑκατοῖκα ὁ δράκων, θεωρώντας τὴν ἐκεῖνος, ἐβρόχησε δυνατὰ καὶ ἀνοίγοντας τὸ στόμα του ἐβγήκε πολὺς καπνὸς καὶ παρασταθεῖσα ἡ Ἁγία σιμὰ του εἶπε: «Θηρίον, ἔφθασεν εἰς ἐσένα ὀργὴ Θεοῦ καὶ ὀλέθρου». Ἐμφυσήσασα δὲ εἰς αὐτὸν καὶ κάμνουσα εἰς αὐτὸν σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἐκεῖνος συρίζωντας μεγάλα ἔσπασεν εἰς δύο μερικὰ καὶ ἄφαντος ἐγένετο. Θεωρώντας δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλοι ὅσοι ἦταν μετ’ αὐτὸν ἐπίστευσαν. Ἡ δὲ Ἁγία μισεύουσα ἐκήρυσσε πανταχοῦ, παγαίνουσα δὲ εἰς ἄλλην χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ἓνας βασιλεὺς ὀνόματι Ταράσιος, μανθάνοντας ἐκεῖνος διὰ λόγου τῆς, ἔκαμε καὶ ἐπαρεστάθη ἔμπροσθέν του. Καὶ ἐρωτηθεῖσα ἀπ’ αὐτὸν, ὠμολόγησεν ὅτι ἦτον χριστιανὴ καὶ ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν καὶ διὰ τοῦτο ἔστοντας νὰ βαλθῆ εἰς τὸ μέσον ἓνας λέβης χαλκωματένιος γεμάτος ἀπὸ λάδι καὶ πίσσαν, καὶ μολύβι καὶ ἀναφθέντος ὑποκάτω εἰς αὐτὸν πυρὸς, τὴν ἔβαλαν εἰς αὐτὸν, δι’ ἐπιστασίας δὲ θείου ἀγγέλου ψυχρανθέντος τοῦ λέβητος, ἔμεινεν ἀβλαβῆς ἡ Ἁγία, δίδοντάς τῆς δὲ καὶ ἄλλας πολλὰς τιμωρίας, δὲν ἠδυνήθη νὰ διασειση τὴν στερρότητά τῆς. Τέλος πάντων δὲ ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν τῆς, τοῦ ὁποῦο γενομένου, τὸ πνεῦμα τῆς ἐδιάβη εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς.

Μάξιμος Μαργούνιος, *Συναξάρια, ἴητοι Βίοι αγίων εκ της ελληνικῆς γλώττης μεταφρασθέντα παρὰ Μαξίμου ταπεινοῦ επισκόπου Κυθῆρων εἰς κοινὴν ωφέλειαν, χ.ε.ο., Βενετία 1607.*